

heden er en urimelig lille, selv om den er foreslaaet i Betragtning af de udmærkede Fortjenester, denne Mand har indlagt sig af Samfundet. Men det ærede Medlem mener altsaa, at en Pension paa 3,000 Kr. er en overordentlig rigelig Pension, som saadan en Mand udmærket godt kan leve af i Fremtiden, naar han er svag. Jeg skal ikke søge at hindre det ærede Medlem i at have denne Mening, men jeg synes ikke, det tjener det ærede Medlem til synderlig Ære at forsvare dette Standpunkt.

Ordføreren (Kofod): Det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen), der talte som Ordfører for Mindretallet, har ikke Ret i, at man i Rigsdagssamlingen 1913—14 kun tænkte paa de Embedslæger, der ikke blev ansat i de nye Kredslæge- og Amtslægeembeder. Det fremgaar tydeligt af den Debat, der da fandt Sted, at det var ikke det, man særlig tænkte paa, men at man tænkte baade paa de Embedslæger, der ikke kom ind under den nye Embedsordning og — jeg har det Indtryk: fortrinsvis — paa de Læger, der faldt for den i den nye Lov fastsatte Aldersgrænse af 70 Aar. Det ærede Medlems Partifælle, det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange), fremsatte den Gang her i Tinget den Udtalelse — det findes i Folketings-tidende for 1913—14 Sp. 3415 —: „Kan en saadan Betragtning“ — han gjorde først en Betragtning om disse Mænds fortjenstfulde Gerning, der var blevet daarligt lønnet, fordi de for en stor Del fik deres Indtægt suppleret ved privat Praksis — „af Forholdet ikke i samme Grad gøres gældende, naar disse Folk i en høj Alder gaar af“. Han skyder netop Hensynet til Alderen frem i sine Betragtninger om dette Forhold. Det samme sker oppe i Landstinget, hvor Landstingsmand Piper, der var Ordfører for Udvalget, udtalte sig om Sagen, — Udtalelsen findes i Landstingstidende for 1913—14 Sp. 1215—16. Efter at have omtalt, at man havde beskæftiget sig med forskellige Realiteter, men af Hensyn til Lovforslagets videre Fremme ikke havde stillet Ændringsforslag, sagde han, at man specielt havde beskæftiget sig med „Spørgsmaalet om, hvorvidt Læger over 70 Aar skulde være udelukkede fra at fungere, en Bestemmelse, der formentlig vilde ramme de Distriktslæger og Fysici, der er gaaet ind i deres Embeder under andre Forudsætninger, haardt“. Og saa henstillede han til Ministeren at tage sig af dette Forhold. I Slutningen af sin Tale taler han udtrykkelig om, at „disse Embedslæger, der,

skönt de længe har været brøstholdne ved de hidtilværende tarvelige Lønningsforhold, nu eller om kort Tid.“ — altsaa ikke alene paa det Tidspunkt, Loven træder i Kraft, men udtrykkelig ogsaa senere — „vil rammes af den nye Lovs Afskedsbestemmelser“. Enhver, der læser disse Bemærkninger for at faa den rette Mening ud deraf, kan ikke være i Tvivl om, at man særlig har tænkt paa den nye Lovs Bestemmelser om Afskedigelse ved det halvfjerdsindstyvende Aar.

Dette fremgaar i øvrigt ogsaa af de Tekstanmærkninger, der blev indført i Tillægsbevillingsloven 1914—15, og blandt hvilke Tekstanmærkning 3 udtrykkelig tager Sigte paa dem, der falder for Afskedsbestemmelsen i § 15, 5te Stykke, i den nye Embedslægelov. Denne Tekstanmærkning har det ærede Medlem selv været med til at stemme for her i Tinget. Han har ikke under nogen Form rejst nogen som helst Protest mod, at denne Tekstanmærkning blev indført, og han har været med til at oprette netop den Ordning, at de Folk, der f. Eks. er gaaet ind under den nye Lønningsordning 67 Aar gamle og bliver afskediget 70 Aar gamle, ikke ved Pensionsberegningen faar 2 af deres Tjenestear beregnede efter den gamle Lønningslov og 3 efter den nye, men alle 5 Aar beregnede efter den nye Lønningslov. Uden Hensyn til, hvad det ærede Medlem faar ud af Forhandlingerne i 1913—14, vil det ærede Medlem være nødt til at indrømme mig, at dette siger Tekstanmærkningen til Tillægsbevillingsloven for 1914—15. Det Argument, at denne Tjenestemand for 3 Aar tilbage kun havde en meget ringe Indtægt, og at derfor er Pensionen uforholdsmæssig høj, forekommer mig at være overordentligt svagt. Det er jo en Argumentation, som kunde anvendes med akkurat samme Ret for det første overfor alle Tjenestemænd, der afskediges og behandles efter Tekstanmærkning 3, som jeg lige har hentydet til, men derefter ogsaa overfor en lang Række Tjenestemænd, som efter en forholdsvis kort Tjenestetid bliver afskediget og faar en Pension, der overstiger den Lønning, de for faa Aar tilbage har haft. Endvidere er enhver klar over, at hvis den Tjenestemand, der her er Tale om, var blevet siddende syg i sit Embede 2 Aar til, saa er danske Embedsforhold ikke indrettede anderledes, end at han meget vel kunde have slæbt sig denne Tid igennem og om 2 Aar have faaet denne Pension, maaske endog en Smule højere Pension end den, det i Lovforslaget foreslaas, han skal have. Jeg mener, at det tjener denne Tjenestemand til